

Datum van inontvangstneming : 07/02/2025

Geanonimiseerde versie

Vertaling

C-873/24 – 1

Zaak C-873/24 [Marwanak]ⁱ

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

17 december 2024

Verwijzende rechter:

Bundesgerichtshof (Duitsland)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

27 november 2024

Verzoeker, appellant en verzoeker in cassatie:

GK

NU

TZ

MV

UK

Gewaarmerkt afschrift

BUNDESGERICHTSHOF

BESLISSING

[OMISSIS]

van

27 november 2024

ⁱ Dit is een fictieve naam, die niet overeenkomt met de werkelijke naam van enige partij in de procedure.

in de erfopvolgingszaak

[OMISSIS]

in tegenwoordigheid van:

1. GK, [OMISSIS] Potsdam (Duitsland),
2. NU, [OMISSIS] Borger TX 79007 (VS),
3. TZ, [OMISSIS] Roßtal (Duitsland),
4. MV, [OMISSIS] Potsdam (Duitsland),
5. UK, [OMISSIS] Fürth (Duitsland),

verzoeker, appellant en
verzoeker in cassatie,

[OMISSIS]

De Tiende civiele kamer van het Bundesgerichtshof (hoogste federale rechter in burgerlijke en strafzaken, Duitsland) heeft [OMISSIS]

op 27 november 2024

besloten:

- I. De behandeling van de zaak wordt geschorst.
- II. Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: „Hof”) worden de volgende prejudiciële vragen gesteld over de uitlegging van verordening (EU) nr. 650/2012 van het Europees Parlement en de Raad van 4 juli 2012 betreffende de bevoegdheid, het toepasselijke recht, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen en de aanvaarding en de tenuitvoerlegging van authentieke akten op het gebied van erfopvolging, alsmede betreffende de instelling van een Europese erfrechtverklaring (PB 2012, L 201, blz. 107):
 1. Moet artikel 68, onder l), van verordening nr. 650/2012 aldus worden uitgelegd dat de Europese erfrechtverklaring de gegevens moet bevatten die volgens het nationale recht van de staat waar het onroerend goed is gelegen, vereist zijn voor de inschrijving van de erfgenaam als eigenaar in het kadaster met betrekking tot het tot de nalatenschap behorende onroerende goed dat in een andere lidstaat is gelegen dan de staat van de instantie van afgifte van de verklaring, wanneer de erfgenaam heeft verzocht om die gegevens met het oog op zijn inschrijving als eigenaar in het kadaster van de staat waar het onroerend goed is gelegen, in de Europese erfrechtverklaring op te

nemen en wanneer de inschrijving in het kadaster van de staat waar het onroerende goed is gelegen, volgens het nationale recht van die staat – indien het enige document dat ter ondersteuning van de aanvraag om het onroerende goed in te schrijven wordt overgelegd, de Europese erfrechtverklaring is – alleen kan plaatsvinden, wanneer de Europese erfrechtverklaring die gegevens bevat?

2. Is het voor het antwoord op de eerste vraag van belang of de nalatenschap volgens het toepasselijke erfrecht onder algemene titel overgaat?
3. Is het voor het antwoord op de eerste vraag van belang of de in de eerste vraag bedoelde inschrijving in het kadaster van de staat waar het onroerend goed is gelegen, volgens het nationale recht van die staat in plaats van de indiening van een Europese erfrechtverklaring met de in de eerste vraag bedoelde gegevens ook kan worden verkregen doordat de erfgenaam of, na het overlijden van de erfgenaam, diens erfgenaam bij het kadaster van de staat waar het goed is gelegen, naast een Europese erfrechtverklaring die niet de in de eerste vraag bedoelde gegevens bevat, een ander document overlegt met een verklaring van de erfgenaam of, na het overlijden van de erfgenaam, van diens erfgenaam?

Motivering:

- 1 I. De procedure betreft de afgifte van een Europese erfrechtverklaring.
- 2 Op 1 maart 2013 hebben de erflater en zijn echtgenote een gezamenlijk testament opgemaakt waarin de echtgenoten zichzelf als enige erfgenaam van de eerstoverledene en hun dochter als enige erfgenaam van de laatstoverledene hebben aangewezen. De erflater overleed op 5 oktober 2015; zijn laatste gewone verblijfplaats was Duitsland. De dochter overleed op 5 januari 2019 en de echtgenote op 21 februari 2022. De nalatenschap van de erflater omvatte onder andere een stuk grond in de Tsjechische Republiek.
- 3 De aanvragers zijn de kinderen van de overleden dochter. Zij hebben voor de afwikkeling van de nalatenschap met betrekking tot het onroerende goed in de Tsjechische Republiek op 27 april 2023 een verzoek om afgifte van een Europese erfrechtverklaring bij het Amtsgericht (rechter in eerste aanleg, Duitsland) ingediend, waarin de echtgenote van de erflater als zijn enige erfgename en de kinderen als erfgenamen van de erfgenaam van de echtgenote met een erfdeel van 1/5 zijn vermeld. Zij hebben ook verzocht om de aanduiding van het onroerende goed in de Tsjechische Republiek dat tot de nalatenschap behoort, in de erfrechtverklaring op te nemen. Ter ondersteuning van hun aanvraag hebben zij aangevoerd dat een inschrijving van de erfopvolging in het kadaster uitsluitend op basis van de Europese erfrechtverklaring volgens het Tsjechische kadasterwet, gelet op het overlijden van de erfgenaam in de tussentijd, alleen mogelijk is,

indien het onroerende goed waarop de inschrijving betrekking heeft, uitdrukkelijk in de Europese erfrechtverklaring is vermeld.

- 4 Het Amtsgericht heeft deze aanvraag bij beschikking van 19 juli 2023 afgewezen, voor zover om de uitdrukkelijke vermelding van het in de Tsjechische Republiek gelegen onroerende goed werd verzocht. Het hiertegen ingestelde beroep is door het Oberlandesgericht (hoogste rechterlijke instantie op het niveau van de deelstaten, Duitsland) bij beschikking van 11 november 2023 verworpen. In de motivering heeft de rechter aangegeven dat het opnemen van gegevens van individuele goederen uit de nalatenschap ter informatie die niet onder het vermoeden en de bescherming van het gewettigd vertrouwen van verordening nr. 650/2012 vallen, in strijd is met het doel van de verordening om een instrument met geformaliseerde inhoud te creëren dat in elke lidstaat zonder problemen kan worden gebruikt. Een verplichting tot inschrijving kan evenmin uit het arrest van 9 maart 2023 (Registru centras, C-354/21, EU:C:2023:184) worden afgeleid, omdat de kwestie van een dergelijke verplichting in die zaak niet aan de orde is gesteld. Het is niet de bedoeling dat de autoriteit die de verklaring afgeeft, moet nagaan of de erflater op het moment van het openvallen van de nalatenschap nog eigenaar was van het onroerende goed waarvan wordt beweerd dat het deel uitmaakt van de nalatenschap. Het opnemen van afzonderlijke goederen van de nalatenschap vormt een gevaar voor de zekerheid van het rechtsverkeer, indien de loutere bewering van een erfgenaam dat iets tot de nalatenschap behoort, in een formeel bewijsstuk zou worden opgenomen en zo de indruk zou worden gewekt dat dit officieel is vastgesteld.
- 5 Het beroep in cassatie van de aanvragers is hiertegen gericht. Zij vorderen de afgifte van een Europese erfrechtverklaring met de specifieke aanduiding van het tot de nalatenschap behorende onroerende goed in de Tsjechische Republiek.
- 6 II. De bepaling van § 1922, lid 1, van het Bürgerliches Gesetzbuch (Duits burgerlijk wetboek; hierna: „BGB”), die in casu van toepassing is, luidt als volgt:
- 7 „§ 1922 Erfopvolging onder algemene titel
- 8 (1) Bij het overlijden van een persoon (openvallen van een erfenis) gaat diens vermogen (nalatenschap) in zijn geheel over op een of meer andere personen (erfgenamen).”
- 9 III. De beslissing over het cassatieberoep hangt af van de uitlegging van artikel 68, onder l), van verordening nr. 650/2012. Dit is succesvol, indien de aanvraag van de aanvragers om inschrijving van de aanduiding van het tot de nalatenschap behorende onroerende goed in de Tsjechische Republiek in de Europese erfrechtverklaring had moeten worden toegewezen.
- 10 1. Volgens het testament is de echtgenote de enige erfgenaam van de erflater. Als gevolg van het vooroverlijden van hun gemeenschappelijke dochter zijn de aanvragers als erfgenamen van de echtgenote van de erflater overeenkomstig artikel 65, lid 1, juncto artikel 63, lid 1, van verordening nr. 650/2012 bevoegd om

een Europese erfrechtverklaring voor de nalatenschap van de erflater aan te vragen.

- 11 2. Artikel 68 van verordening nr. 650/2012 bepaalt aan welke inhoudelijke vereisten de Europese erfrechtverklaring moet voldoen. Volgens artikel 68, onder l), van verordening nr. 650/2012 bevat de erfrechtverklaring het erfdeel dat elke erfgenaam toekomt en, in voorkomend geval, de lijst van rechten en/of goederen die elke erfgenaam toekomen, voor zover dit nodig is voor de doeleinden waarvoor zij wordt afgegeven. Of deze bepaling de autoriteit van afgifte verplicht om een onroerend goed dat zich in een andere lidstaat bevindt, in de Europese erfrechtverklaring op te nemen met de vermelding van de gegevens die volgens het nationale recht van die staat voor de inschrijving van het eigendomsrecht van de erfgenaam in het kadaster vereist zijn, indien de verklaring hoe dan ook voor dit doeleinde nodig is en de autoriteit van de staat waar het onroerende goed is gelegen, anders een inschrijving uitsluitend op basis van de Europese erfrechtverklaring op grond van het nationale recht zou weigeren, is niet evident en moet worden verduidelijkt.

- 12 a) In dit verband bestaat er geen vaste rechtspraak van het Hof. Met name zijn de gestelde vragen over de uitlegging niet definitief beantwoord door de beslissing van het Hof in de zaak Registrų centras (arrest van 9 maart 2023, C-354/21, EU:C:2023:184). Het Hof heeft in die prejudiciële procedure alleen geoordeeld dat artikel 1, lid 2, onder l), artikel 68, onder l), en artikel 69, lid 5, van verordening nr. 650/2012 aldus moeten worden uitgelegd dat zij zich niet verzetten tegen een regeling van een lidstaat op grond waarvan de aanvraag om een onroerend goed in te schrijven in het vastgoedregister van die lidstaat kan worden afgewezen, indien het enige document dat ter ondersteuning van de aanvraag is overgelegd een Europese erfrechtverklaring is waarin dat onroerende goed niet wordt geïdentificeerd (arrest van 9 maart 2023, reeds aangehaald, punt 53). De gestelde vraag of de verplichting van de autoriteit van afgifte om in de Europese erfrechtverklaring een lijst op te nemen van de goederen die de betrokken erfgenaam toekomen, niet alleen bij een erfopvolging met meerdere erfgenamen op de autoriteit rust die deze verklaring afgeeft, maar ook bij een erfopvolging met één erfgenaam (arrest van 9 maart 2023, reeds aangehaald, punt 39), heeft het Hof echter niet beantwoord. Het Hof heeft alleen opgemerkt dat de Europese erfrechtverklaring een autonome juridische regeling kent die in het Unierecht is neergelegd (arrest van 9 maart 2023, reeds aangehaald, punt 40) en de inhoud van de verklaring per geval en afhankelijk van de doeleinden waarvoor zij wordt afgegeven kan verschillen (arrest van 9 maart 2023, reeds aangehaald, punt 45). Tevens heeft het Hof vastgesteld dat artikel 69, lid 5, juncto artikel 1, lid 2, onder l), van de verordening een lidstaat ook niet verhindert om voorwaarden te stellen voor de registratie van zakelijke rechten op onroerende goederen of deze toe te passen (arrest van 9 maart 2023, reeds aangehaald, punt 49).

- 13 Uit al het voorgaande blijkt hoe dan ook niet met zekerheid dat het Hof ervan is uitgegaan dat de autoriteit van afgifte in de aan het verzoek om een prejudiciële

beslissing ten grondslag liggende feiten verplicht was om tot inschrijving over te gaan, temeer daar het Hof in de beslissing uitdrukkelijk heeft benadrukt dat de afwijzing van een op een Europese erfrechtverklaring gebaseerde aanvraag om een onroerend goed in te schrijven in een vastgoedregister van een lidstaat op grond dat zij geen gegevens bevat waarmee dat goed kan worden geïdentificeerd, niet afdoet aan de geldigheid van deze verklaring als zodanig (arrest van 9 maart 2023, *Registru centras*, C-354/21, EU:C:2023:184, punt 52).

- 14 b) De juiste uitlegging van artikel 68, onder l), van verordening nr. 650/2012 ligt ook na de uitspraak van het Hof in de zaak *Registru centras* (arrest van 9 maart 2023, C-354/21, EU:C:2023:184) niet zo voor de hand dat er geen ruimte is voor redelijke twijfel over de beslissing van de gestelde vragen en de oplossing voor de rechterlijke instanties van de andere lidstaten en voor het Hof evident is (*acte clair*; zie arresten van 15 oktober 2024, *Kubera*, C-144/23, EU:C:2024:881, punt 36, met verdere verwijzingen, en 6 oktober 1982, *Cilfit e.a.*, C-283/81, EU:C:1982:335, punt 16). Dit wordt reeds geïllustreerd door de verschillende rechtsopvattingen die in dit verband in de rechtspraak en in de rechtsleer tot uitdrukking zijn gebracht.
- 15 aa) Sommige nationale rechters en auteurs deelden – althans tot de uitspraak van het Hof in de zaak *Registru centras* (arrest van 9 maart 2023, C-354/21, EU:C:2023:184) – de opvatting van de rechter in tweede aanleg en waren van mening dat een opsomming van specifieke goederen van de nalatenschap bij de toepassing van het Duitse materiële erfrecht op grond van het beginsel van erfopvolging onder algemene titel (universele erfopvolging) [OMISSIS] uitgesloten is. De in artikel 68, onder l), van verordening nr. 650/2012 genoemde lijst van rechten is volgens hen uitsluitend bedoeld voor de mede-erfgenaam die door een beschikking tot verdeling met zakelijke werking volgens het toepasselijke buitenlandse erfrecht wordt begunstigd, omdat hij hierdoor in staat wordt gesteld om het bewijs te leveren van zijn recht op de aan hem toegewezen afzonderlijke goederen [zie *Oberlandesgericht Düsseldorf* (hoogste rechterlijke instantie van de deelstaat Noordrijn-Westfalen) NJW-RR 2021, 263 punt 10; *Oberlandesgericht München* (hoogste rechterlijke instantie van de deelstaat Beieren) ZEV 2020, 233, punt 47; *Burandt/Schmuck* in *Burandt/Rojahn: Erbrecht*, 4e druk, artikel 68 van verordening nr. 650/2012, punt 4; *Fornasier* in *Dutta/Weber: Internationales Erbrecht*, 2e druk, artikel 68 van verordening nr. 650/2012, punt 12, artikel 69 van verordening nr. 650/2012, punt 35; *Grziwotz* in *MünchKomm-FamFG*, 3e druk, artikel 68 van verordening nr. 650/2012, punt 15; *Kleinschmidt* in *jurisPK-BGB*, 10e druk, artikel 68 van verordening nr. 650/2012, punt 25; *Köhler* in *Kroiß/Horn/Solomon: Nachfolgerecht*, 3e druk, artikel 68 van verordening nr. 650/2012, punt 3; *Limbach* in *Gebauer/Wiedmann: Europäisches Zivilrecht*, 3e druk, artikel 68 van verordening nr. 650/2012, punt 2; *Körner: Das Europäische Nachlasszeugnis*, 2020, blz. 121; *Raff*, GPR 2018, 203, 205]. Aan deze opvatting wordt soms mede gelet op de beslissing van het Hof van 9 maart 2023 (reeds aangehaald) onder verwijzing naar de bewoordingen van artikel 68 van de verordening en de door het Hof bevestigde geldigheid van een

Europese erfrechtverklaring die de op grond van het buitenlandse recht vereiste gegevens niet bevat, vastgehouden (Lamberz, RPfleger 2023, 287, 288).

- 16 Ook het Oberste Gerichtshof van de Republiek Oostenrijk (hoogste federale rechter in civiele zaken en strafzaken, Oostenrijk) heeft de inschrijving van een tot de nalatenschap behorend onroerend goed in zijn beslissing van 15 mei 2018 (5 Ob 35/18k, ZEV 2019, 353, punt 26) als niet noodzakelijk beschouwd, omdat artikel 68 van verordening nr. 650/2012 de in de Europese erfrechtverklaring op te nemen gegevens uitputtend regelt en volgens dat artikel de aanduiding van het onroerende goed niet vereist is.
- 17 bb) De tegenstanders van deze opvatting baseren zich op het doel van de Europese erfrechtverklaring, namelijk het vereenvoudigen van de afwikkeling van nalatenschappen in de lidstaten, en pleiten daarom voor het opnemen van de individuele goederen van de nalatenschap in de Europese erfrechtverklaring (Perscha in Deixler-Hübner/Schauer: *EuErbVO*, 2e druk, artikel 68, punt 22; Nordmeier, IPRax 2019, 306, 310; Semelová, GPR 2018, 200, 202-203; waarschijnlijk ook J. P. Schmidt, ErbR 2020, 91, 93). [OMISSIS]
- 18 c) Ook de verwijzende rechter heeft twijfels over de juiste uitlegging van artikel 68, onder l), van verordening nr. 650/2012.
- 19 aa) Een eenvormige toepassing van het Unierecht vereist – zoals het Hof ook in verband met verordening nr. 650/2012 reeds herhaaldelijk heeft vastgesteld (arresten van 23 mei 2019, WB, C-658/17, EU:C:2019:444, punt 50, en 21 juni 2018, Oberle, C-20/17, EU:C:2018:485, punt 33, met verdere verwijzingen) – dat de bewoordingen van een bepaling van Unierecht die voor de vaststelling van de betekenis en de draagwijdte ervan niet uitdrukkelijk verwijst naar het recht van de lidstaten, in de regel in de gehele Unie autonoom en op eenvormige wijze dienen te worden uitgelegd, niet alleen rekening houdend met de bewoordingen van de bepaling, maar ook met de context van deze bepaling en de doelstelling van de betrokken regeling.
- 20 bb) Volgens deze bepaling vloeit uit de bewoordingen van artikel 68, onder l), van verordening nr. 650/2012 niet zonder meer voort dat op verzoek ook individuele goederen van de nalatenschap in de verklaring moeten worden opgenomen, indien, zoals in casu, de enige erfgenaam de nalatenschap door erfopvolging onder algemene titel verkrijgt. Integendeel, het gebruik van de uitdrukking „in voorkomend geval” en de beperking tot de rechten en goederen die „elke” erfgenaam toekomen, wijzen er veeleer op dat een inschrijving alleen in het geval van een overdracht van een bestanddeel van de nalatenschap aan een van de mede-erfgenamen met rechtstreekse zakelijke werking dient plaats te vinden, hetgeen in casu niet het geval is. Deze aanname wordt ondersteund door artikel 63, lid 2, onder b), van de verordening, dat bepaalt dat de verklaring met name kan worden gebruikt om het bewijs te leveren van de toewijzing van een bepaald goed of bepaalde goederen van de nalatenschap aan de personen die in de verklaring als erfgenamen worden genoemd. Een uitlegging van de uitdrukking

„in voorkomend geval” in artikel 68, onder l), van verordening nr. 650/2012 in de zin dat alleen de wens van de aanvrager om een goed in te schrijven, relevant is, is volgens de bewoordingen weliswaar mogelijk, maar niet dwingend.

- 21 cc) Volgens de eerste en derde volzin van overweging 7 van verordening nr. 650/2012 heeft de instelling van een Europese erfrechtverklaring echter onder meer tot doel de belemmeringen voor het vrije verkeer van personen weg te nemen en de rechten van erfgenamen effectief te garanderen. In de eerste en tweede volzin van overweging 67 van de verordening wordt in verband met de instelling van een Europese erfrechtverklaring eveneens verwezen naar de snelle, soepele en efficiënte behandeling van een erfopvolging met grensoverschrijdende gevolgen in de Unie. Volgens de eerste volzin van overweging 67 van de verordening is uitdrukkelijk vereist dat de erfgenamen eenvoudig hun rechten moeten kunnen aantonen in een andere lidstaat, waar zich goederen van de nalatenschap bevinden. In overweging 18, vijfde volzin, van de verordening is bepaald dat de Europese erfrechtverklaring een geldig document dient te vormen voor de inschrijving van goederen uit de nalatenschap in een register van een lidstaat. De autoriteit die de erfrechtverklaring afgeeft, moet volgens de eerste volzin van overweging 68 van de verordening de formaliteiten die vereist zijn voor de registratie van onroerende goederen in de lidstaat waar het register wordt gehouden, in acht nemen. Artikel 69, lid 5, van de verordening bepaalt dat de erfrechtverklaring een geldig document voor de inschrijving van goederen uit de nalatenschap in het desbetreffende register in een lidstaat is.
- 22 (1) Indien het volgens het recht van de staat waar het onroerende goed is gelegen, voor de inschrijving van de erfgenaam in het kadaster uitsluitend op basis van de Europese erfrechtverklaring vereist is dat het goed van de nalatenschap in die verklaring wordt opgenomen, zou de Europese erfrechtverklaring in de praktijk niet effectief zijn, wanneer de bevoegde nationale autoriteit een inschrijving – volgens het arrest van het Hof in de zaak *Registry centras* (arrest van 9 maart 2023. C-354/21, EU:C:2023:184) op grond van verordening nr. 650/2012 – weigert, omdat dit niet het geval is. In een dergelijk geval zou de Europese erfrechtverklaring – in strijd met haar doel – niet geschikt zijn om de rechten van de erfgenaam effectief te garanderen. Dit zou in dergelijke gevallen kunnen pleiten voor een verplichting om het betreffende goed in de Europese erfrechtverklaring op te nemen om ervoor te zorgen dat deze volledig effect kan sorteren. Dit lijkt met name overweging 68, eerste volzin, van de verordening te suggereren.
- 23 (2) De effectieve bescherming van de rechten van de erfgenaam, die in de eerste en derde volzin van overweging 7, overweging 8 en de eerste volzin van overweging 67 van verordening nr. 650/2012 wordt vereist, zou echter ook kunnen worden ondermijnd door een verplichting van de autoriteit van afgifte om het betreffende goed in de Europese erfrechtverklaring op te nemen.
- 24 (a) Dit zou al kunnen blijken uit de omstandigheid dat – in elk geval in lidstaten waar het beginsel van ambtshalve onderzoek geldt – de autoriteit van afgifte meer

tijd aan onderzoek moet besteden, indien deze zou moeten nagaan of een goed deel uitmaakt van de nalatenschap. Bovendien wordt de vraag of een onroerend goed bestanddeel van een nalatenschap is, niet op basis van het erfrecht bepaald, maar aan de hand van het eigendomsrecht dat in elk afzonderlijk geval van toepassing is. Indien, zoals in casu, het buitenlandse eigendomsrecht op grond van de collisieregels van de lidstaat die bevoegd is om de Europese erfrechtverklaring af te geven, van toepassing is, bestaat er het risico dat de afgifte van de Europese erfrechtverklaring aanzienlijke vertraging oploopt, wanneer de autoriteit van afgifte twijfels heeft of het goed tot de nalatenschap behoort en eerst het buitenlandse recht moet bepalen. Daarnaast kunnen er kosten ontstaan voor het verkrijgen van juridisch advies en bewijzen, wat eveneens moeilijk te verenigen zou zijn met een doeltreffende toepassing van het recht.

- 25 Het feit dat de bewijskracht van de verklaring zich volgens de derde volzin van overweging 71 van verordening nr. 650/2012 niet mag uitstrekken tot de vraag of een bepaald goed eigendom van de erflater was, doet hieraan niet af, aangezien artikel 66, lid 1, van de verordening op de verplichting van de autoriteit van afgifte ziet om alle door de aanvrager verstrekte gegevens, verklaringen, stukken en andere bewijsstukken te verifiëren. Deze bepaling voorziet juist niet in een beperking van de reikwijdte van het onderzoek voor gegevens die niet onder het vermoeden en de goede trouw van de Europese erfrechtverklaring overeenkomstig artikel 69, leden 2 tot en met 4, van de verordening vallen. Volgens artikel 67, lid 1, eerste alinea, eerste volzin, van de verordening mag de erfrechtverklaring niet worden afgegeven, indien de te staven gegevens worden betwist. In dit verband noemt de bepaling uitdrukkelijk als beoordelingscriterium ook „een ander, specifiek toepasselijk recht”. Gaat men uit van een verplichting tot inschrijving van individuele onroerende goederen, dan moet het begrip „te staven gegevens” ook het feit omvatten of een op te nemen onroerend goed tot de nalatenschap behoort.
- 26 Artikel 66, lid 5, van verordening nr. 650/2012 voorziet in een verplichting tot samenwerking voor de autoriteiten die de registers bijhouden, zodat de autoriteit van afgifte in voorkomend geval informatie kan verkrijgen van de autoriteit die het kadaster bijhoudt in de staat waar het onroerende goed is gelegen, over de vraag of de erflater in het kadaster als eigenaar van het betrokken onroerende goed is ingeschreven. Hiermee is echter nog niet de vraag beantwoord of de inschrijving overeenkomt met de materiële rechtssituatie. Bovendien gaat het verkrijgen van dergelijke informatie ook gepaard met extra tijd en – indien er vertalingen noodzakelijk zijn – kosten, wat in strijd is met een snelle, soepele en efficiënte afwikkeling van de nalatenschap, zoals bedoeld in eerste volzin van overweging 67 van de verordening, aangezien niet alleen de uitoefening van de rechten van de erfgenaam met betrekking tot het goed dat tot de nalatenschap behoort, maar ook met betrekking tot alle andere goederen van de nalatenschap – ten minste voor zover de erfgenaam een Europese erfrechtverklaring nodig heeft om zijn rechten te doen gelden – vertraging zou kunnen oplopen.

- 27 b) Deze extra tijd en kosten lijken een onnodig formalisme, met name in gevallen waarin de nalatenschap, zoals in casu op grond van § 1922, lid 1, BGB, volgens het toepasselijke erfrecht bij wijze van erfopvolging onder algemene titel wordt verkregen, waarbij de goederen van de erflater bij diens overlijden in hun geheel op de erfgenaam overgaan. De omvang van de nalatenschap en dus de rechtstreekse bevoegdheid van de erfgenaam, ook met betrekking tot de tot de nalatenschap behorende onroerende goederen, blijkt in dergelijke gevallen immers reeds uit de vermelding van het erfdeel in punt 8 van bijlage IV en het feit dat geen beperking in punt 10 van bijlage IV is opgenomen en geen goederen van de nalatenschap in punt 8.4 zijn vermeld van het voor de Europese erfrechtverklaring overeenkomstig artikel 67, lid 1, eerste alinea, tweede volzin, van verordening nr. 650/2012 verplichte (zie arresten van 9 maart 2023, *Registru centras*, C-354/21, EU:C:2023:184, punt 46, en 17 januari 2019, *Brisch*, C-102/18, EU:C:2019:34, punt 30) formulier V in bijlage 5 bij de uitvoeringsverordening (EU) nr. 1329/2014 van de Commissie van 9 december 2014 tot vaststelling van de formulieren bedoeld in verordening nr. 650/2012 (PB 2014, L 359, blz. 30). Hieruit bleken voor de autoriteiten en de rechterlijke instanties van de lidstaat waar de Europese erfrechtverklaring zal worden gebruikt, de rechtstreekse bevoegdheid van de erfgenaam ten aanzien van de goederen van de nalatenschap in verhouding tot zijn erfdeel en het ontbreken van bijzondere regels inzake het erfrecht voor specifieke goederen van de nalatenschap en bijzondere regels in de zin van artikel 30 van de verordening, dat in afwijking van het erfrecht de erfopvolging van bepaalde goederen van de erflater regelt.
- 28 Het feit dat hierdoor de verplichting tot toetsing van het buitenlandse recht voor de registratieautoriteit zou komen te vervallen, spreekt ook niet automatisch voor het opnemen van het betreffende goed. Een dergelijk onderzoek is al niet op grond van het in artikel 69, lid 2, tweede volzin, van verordening nr. 650/2012 neergelegde vermoeden vereist dat de persoon die in de erfrechtverklaring als erfgenaam wordt genoemd, wordt geacht de in de erfrechtverklaring vermelde rechten te hebben. Zelfs indien men een andere mening zou zijn toegedaan, zouden de autoriteiten en rechterlijke instanties van de lidstaat waar de Europese erfrechtverklaring met het oog op de inschrijving van rechten in het kadaster wordt overgelegd, gemakkelijk de wijze van erfopvolging voor de goederen van de erflater volgens het toepasselijke erfrecht kunnen vaststellen, bijvoorbeeld op basis van de in het kader van het Europees justitieel netwerk in burgerlijke en handelszaken met betrekking tot artikel 77, eerste alinea, van de verordening ter beschikking gestelde informatie.
- 29 (c) In het licht van het doel van de verordening zou het verlies van doeltreffendheid, dat gepaard zou gaan met de beschreven nadelen voor de erfgenaam die een verplichting tot opneming met zich kan meebrengen, bijgevolg tegen een dergelijke verplichting kunnen pleiten, althans in gevallen waarin de nalatenschap bij wijze van erfopvolging onder algemene titel wordt verkregen. Om die reden wenst de verwijzende rechter met de tweede prejudiciële vraag te vernemen of het voor het antwoord op de eerste prejudiciële vraag van belang is

dat de nalatenschap volgens het toepasselijke erfrecht door erfopvolging onder algemene titel overgaat.

- 30 dd) Een uitlegging van de bepaling in die zin dat de autoriteit van afgifte niet verplicht is om de gegevens van het onroerende goed in de Europese erfrechtverklaring op te nemen, zou er ook uit kunnen voortvloeien dat als alternatief voor de opneming van het betreffende goed in de Europese erfrechtverklaring door de autoriteit van afgifte in overweging kan worden genomen dat de erfgenaam aanvullende documenten bij de met de inschrijving belaste autoriteit van de staat waar het onroerende goed is gelegen, indient waardoor de erfgenaam, in combinatie met de Europese erfrechtverklaring zonder de gegevens over het onroerend goed, als eigenaar in het kadaster kan worden ingeschreven. Dat gegevens die volgens het recht van de staat waar het onroerende goed is gelegen, vereist zijn, ook uit documenten kunnen blijken die bij de Europese erfrechtverklaring worden gevoegd, heeft het Hof in zijn beslissing in de zaak *Registru centras* (arrest van 9 maart 2023, C-354/21, EU:C:2023:184) blijkbaar in elk geval niet uitgesloten. In de zesde volzin van overweging 18 van verordening nr. 650/2012 staat eveneens dat de bij de registratie betrokken autoriteiten de persoon die om registratie verzoekt, kunnen vragen om aanvullende stukken over te leggen, als vereist onder het recht van de lidstaat waar het register wordt gehouden. Indien de autoriteiten ondanks het overleggen van een Europese erfrechtverklaring weigeren om zakelijke rechten te registreren, omdat deze geen gegevens bevat over het goed van de nalatenschap waarop de inschrijving betrekking heeft, zou het de taak van de staat waar het onroerende goed is gelegen, kunnen zijn om de aanvrager in staat te stellen om dit volgens zijn nationale recht effectief te doen. In deze zin zou ook de zevende volzin van overweging 18 van de verordening kunnen worden opgevat, volgens welke de bevoegde autoriteit de persoon die om registratie verzoekt, kan mededelen hoe de ontbrekende gegevens of documenten kunnen worden verstrekt.
- 31 § 69, lid 6, van de Tsjechische kadasterwet biedt de rechtsopvolger van de erflater de mogelijkheid een verklaring overeenkomstig § 66, lid 4, onder a) tot en met d) en f), van de Tsjechische kadasterwet in te dienen om een inschrijving in het kadaster te verkrijgen, indien de Europese erfrechtverklaring het onroerende goed waarop de registratie betrekking heeft, niet vermeldt. Aangezien kan worden aangenomen dat aanvragers als erfgenamen ook onder het begrip „rechtsopvolgers” vallen, is de derde prejudiciële vraag bedoeld om te verduidelijken of het opnemen van individuele goederen van de nalatenschap hoe dan ook achterwege kan blijven, omdat het de aanvragers vrij staat om een dergelijke verklaring in te dienen.
- 32 ee) Aangezien de juiste uitlegging van artikel 68, onder l), van verordening nr. 650/2012 dus noch uit de verordening zelf, noch uit de eerdere rechtspraak van het Hof blijkt, is een verzoek om een prejudiciële beslissing noodzakelijk.

[OMISSIS]